

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'

ΑΡΙΘ.— 31

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετρίτια ἀρχ. . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρ.)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίκαιρά γράμματα (τῶν κοινοτήτων Βελλᾶς—ἐκ Μοναστηρίου—ἐκ Βοδενῶν—ἐκ Δράμης) — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Βιβλία ἀξιοσπουδῆς — Ἡ τελετὴ τοῦ Ἱ. ιεπύρος ἐν Πάτρῳ — Δικαστικά ἀγγελίαι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Παναγιώτατε δέσποτα,

Οἱ βαθυσεβάστως ὑποσημειούμενοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Φούρκας, τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτης τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων τῆς Ἠπείρου, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπῆκοι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ κραταιοτάτου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν, ὀρθόδοξοι δὲ καὶ πιστὰ τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ταύτης καθυποβάλλομεν τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ καὶ πανσεβάστῳ ἡμῖν Παναγιότητι, ὅτι ὑπὸ τὴν κραταίαν αἰγίδα καὶ ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ ἡμετέρου λαοποθέτου ἀνακτος καὶ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς φιλοστόργου ἡμῶν Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συντηροῦμεν ἀνέκαθεν σχολεῖον ἀνεγνωρισμένον δι' ὑψηλῆς κυβερνητικῆς ἀδείας καὶ ἐν τῷ ὁ-

ποῖον διαμορφώνονται ἐν τῇ ἑλληνίδι φωνῇ ἀγαθοὶ χριστιανοὶ καὶ νομοταγέστατοὶ ὑπῆκοι τοῦ θεοφρουρήτου ἡμῶν κράτους· ὅτι ἀπὸ αἰώνων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ταῖς κατ' οἶκον ἱεραῖς τελεταῖς προσευχόμεθα καὶ ἐπιτελοῦμεν ἀπάσας τὰς ἱεροτελεστίας ἑλληνιστὶ, καὶ ὅτι ἐν ἀπάσαις ταῖς συναλλαγαῖς ἡμῶν καὶ τῇ πρὸς τοὺς ἀποδημοῦντας συγγενεῖς ἡμῶν καὶ φίλους ἀλληλογραφία χρῶμεθα μόνῃ τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ἣν ἀπ' αἰώνων ἐδιδάχθημεν καὶ διδασκόμεθα ἐν τῷ σχολεῖῳ ἡμῶν. Συνεπῶς διακηρύττοντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπὸ αἰώνων ρωμαίους, πιστὰ καὶ εὐπειθέστατα πνευματικὰ τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀκραδάντως εἰς τὰ πάτρια ἐμμένοντας, ἀποκρούομεν ἐν τόνῳ πάσας τὰς ἐνεργείας τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἥτις ὑπούλως καὶ ἀσυνειδήτως θέλει νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡμῶν καὶ τῇ σχολῇ τὴν ρωμουνικὴν γλῶσσαν, ἥτις τυγχάνει ὅλως ξένη πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀκατάληπτος καὶ διὰ τῆς ὁποίας μόνον ζιζάνια καὶ ταραχὰς καὶ σύγχυσιν ἐνσπεύρουσιν ἐν τῇ φιλησυχῇ κοινότητι ἡμῶν, τῇ πιστῇ καὶ εἰς τὰ πάτρια ἐμμενούσῃ ὑπὸ τὴν κραταίαν αἰγίδα τοῦ θεοφρουρήτου τῶν Ὀσμανιδῶν κράτους καὶ

τὴν φιλοστοργὸν μέριμναν καὶ προστασίαν τῆς φιλοστοργου ἡμῶν μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὅθεν καθικετεύοντες τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα, ἵνα εὐδοκοῦσα λάβῃ ὑπ' εὐμενῆ σημείωσιν τὴν ταπεινὴν ἱκετήριον ἡμῶν ταύτην καὶ διὰ τῶν πανιέρων Αὐτῆς εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἐνισχύῃ ἡμᾶς κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων ἐνεργειῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, κατασπαζόμεθα εὐλαδέστατα τὴν χαριτόδρυτον Αὐτῆς δεξιάν καὶ ὑποσημειούμεθα βαθυσεβάστως,

ἐν Φούρκα, τῇ 26 ἰουνίου 1905

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς
ἡμῖν Παναγιότητος ταπεινὰ καὶ πειθήνια πνευματικὰ τέκνα

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Φούρκας

(ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ καὶ ἡ μουχταρική σφραγίς)

Ὅμοια ὑπεβλήθη ἀναφορὰ τῶν κατοίκων Μπριάζης, Ἀρμενόβου, Τζάδεν καὶ Παλαιοσελίου, φέρουσα πολλὰς ὑπογραφὰς καὶ σφραγίδας.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Συνεχίζω τὰς ἐν τῇ παροικίᾳ μου καταστροφὰς ὑπὸ τῶν βουλγάρων.

Τῇ παρασκευῇ, 22 ἰουλίου, ὥρα ἑβδόμη τῆς πρωΐας, τέσσαρες κομίτατζιδες ἔκρουσαν τὴν πύλην τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν ἐν τῷ δώρῳ πρὸς βορρᾶν τοῦ Μοναστηρίου κειμένῳ χωρίῳ Λισολάϊ, βία νεωστὶ ἀποσκιρτήσαντι, ὁ δὲ ἐπιστάτης τῆς μονῆς Ἀθανάσιος Σλαβάκος, ἑτῶν 45, πρὸ δύο μηνῶν διορισθεὶς ὑπὸ τῆς μητροπόλεώς μου, ὑποψήφιος δὲ ἱερεὺς, ἰδὼν διὰ τοῦ παραθύρου ὅτι οἱ κρούοντες ἦσαν ὡπλισμένοι δὲν ἤνοιξε τὴν πύλην, ἀλλὰ κατεκλίθη. Μετὰ μικρὸν ὁμοῦ οἱ τέσσαρες εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς μονῆς δι' ὀπισθίας θυρίδος εἰσελθόντες, ἀνοιχθείσης ὑπὸ συνεινόχων τῆς μονῆς ὑπηρετῶν, καὶ ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀτυχοῦς, ᾧ καὶ ὑπεχώρησε.

Ἐν μέσῳ τοῦ κοπετοῦ τῆς συζύγου καὶ τοῦ παιδαρίου τοῦ ἀπήχθη ὁ δυνστηχὴς Ἀθανάσιος ἐκτὸς τῆς μονῆς, ἐφονεύθη διὰ τεσσάρων βολῶν ἐπὶ τῶν νώτων, ἐρρίφθη ἐντὸς χαράδρας ὑπὸ τῶν τεσσάρων ληστῶν καὶ μετὰ τοῦτο ὁλόκληρος ἡ μονή, ροντισθεῖσα πετρελαίῳ, παρεδόθη τῷ πυρὶ καὶ ἐν δυσὶν ὥραις ἐγένοντο πα-

ρανάλωμα αὐτοῦ αἱ τρεῖς αὐτῆς πλευραὶ, πλὴν τοῦ κεχωρισμένου ναοῦ καὶ τοῦ ἐστιατορίου, μετὰ πάντων τῶν ἐπίπλων, καὶ σκευῶν, γεωργικῶν ἐργαλείων, χαλκωμάτων, τροφίμων, τυροῦ, βουτύρου, κατοικιδίων ζώων, ἀξίας ἐν ὧν σὺν τοῖς πυρποληθεῖσι 35 δωματίοις ἄνω τῶν 2000 λιρῶν. Ἡ σύζυγος τοῦ ἐπιστάτου καὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ, ὧν ἐφείσθησαν οἱ κομίτατζιδες, ἀφίκοντο περὶ τὴν αὐγὴν τῆς αὐτῆς παρασκευῆς εἰς Μοναστήριον καὶ ἐκόμισαν τὸ ἀπαισίον ἄγγελμα, ὁ δὲ νεκρὸς τοῦ μακαρίτου ἀνευρεθεὶς ἐν τῇ χαράδρᾳ μετεκομίσθη πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς Μοναστήριον καὶ ἐκηδεύθη τῇ ἐπαύριον πομπῶδως ὑπὸ τοῦ παρατυχόντος ἐνταῦθα ἀγίου Πρεσπῶν, ἐμοῦ ἀπόντος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ποιμένων τοῦ Περιστερίου ὄρους. Μέρος ἐκ τῶν πολλῶν τῆς μονῆς ζώων, προβάτων, αἰγῶν, ἵππων, ὄνων, βοῶν καὶ χοίρων ἀνευρεθὲν ἐκομίσθη εἰς Μοναστήριον, τὸ δὲ τῆς πωλῆσεως προῖδον κατετέθη ἀσφαλῶς ἐν τῷ καθεδρικῷ ἡμῶν ναῷ, ὅπως ἐν καιρῷ εὐθέτω χρησιμεύσῃ ὡς πυρὴν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς περικαλλοῦς μονῆς. Δύο δὲ ὀθωμανοὶ κεχαγιάδες ἐτάχθησαν ὅπως θερίσωσι καὶ συναγάγῃ τοὺς καρποὺς πρὸς τὸν αὐτὸν τῆς ἀνοικοδομήσεως σκοπόν.

Ἀπὸ τῆς πυρπολήσεως τῶν ἐν Καστορίᾳ μονῶν ἐξελέξατο καὶ μισθοδοτεῖ ἡ μητρόπολις μου 14 ἄνδρας ἐκ Πλιάσσης τῆς Κορυτσᾶς, ὅπως τάξῃ αὐτοὺς φύλακας τῶν ἐνοριακῶν μονῶν μου· ἀλλ' ἡ τοπικὴ ἀρχὴ ἐπιμόνως ἠρνεῖτο καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνέβαλλε τὴν ἄδειαν τῆς ὀπλοφορίας, διότι ἄοπλοι, ὡς ὁ ἐπιστάτης Ἀθανάσιος, ἠρνοῦντο εὐλόγως νὰ μεταβῶσι. Νῦν, πυρποληθείσης τῆς μονῆς ταύτης, ἔδωκε μὲν ἄδειαν ὀπλοφορίας, δὲν παρέχει ὁμοῦς αὐτοῖς ὅπλα, καὶ μένουσι μὲν αὐτοὶ εἰσέτι ἄοπλοι, πυρποληθήσονται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ ὀκτὼ μοναὶ, ὅπως ἐξαλειφθῶσιν αἱ ὁάσεις καὶ ἐπάλξεις τῆς ἡμετέρας ὀρθοδοξίας, αἱ συγκρατοῦσαι τὰ περίεργα χωρία ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει. Ταῦτά εἰσι τὰ σχέδια τοῦ ἀπαισίου βουλγαρικοῦ κομιτάτου!

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ἐν Μοναστηρίῳ, 30 ἰουλίου 1905.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμιωτάτης Παναγιότητος
ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† ὁ Πελαγωνεῖας ΙΩΑΚΕΙΜ

Παναγιώτατε δέσποτα,

Μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους σπεύδω νὰ γνωρίσω τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ καὶ προσκυνητῇ μοι Παναγιότητι ὅτι τῇ 19ῃ λήγοντος ἰουλίου, ἡμέρᾳ τρίτῃ καὶ ὥρᾳ 1 1]2 τῇ πρωΐᾳ τουρκιστὶ, θύμα τοῦ βουλγαρικοῦ δολοφονικοῦ κομιτάτου ἐγένετο ἐν μέσῃ ὁδῷ, κατερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ εἰς τὴν δημοσίαν ἀγορὰν, χρηστὸς ἐνάρετος ὁμογενὴς, ἀληθὴς χριστιανὸς, πιστὸν ἀφῴσιωμένον τῇ Μητρὶ Ἑκκλησίᾳ τέκνον, ὁ γενικῆς ἀπολαύων τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐν τῷ τόπῳ Χρήστος Χ' Δημητρίου, ὅστις διὰ τὴν κοινότητα Γενιτσῶν, ἐν ᾗ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διετέλεσε μέλος ἔγκριτον τῆς ἐφοροεπιτροπῆς, τῆς δημογεροντίας καὶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, καὶ διὰ τῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων ἀγαθῶν προτερημάτων αὐτοῦ, συνεκράτει τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς συνησπισμένους, ἐθεωρεῖτο σπουδαῖος παράγων ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, ὁ γνώμων τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁ στύλος τῆς κοινότητος Γενιτσῶν.

Ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ καὶ λυπηρῷ τούτῳ ἀκούσματοι αὐθμερὸν σπεύσας ἐκ Βοδενῶν ἀφικόμην ἐνταῦθα, ἔνθα προέστην τῆς ἐν ὅλῃ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐπιβλητικότητι, καὶ ἐν συρροῇ ἱκανοῦ πλήθους ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὁθῶμα νῶν ἐπισήμων, ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μετὰ στρατιωτῶν, γενομένης κηδείας αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν πατρικῶν προτροπῶν καὶ παραινέσεων ἐνιθάρρυντα τοὺς πεφοβισμένους χριστιανούς μου ἐν Γενιτσοῖς.

Τὸ θύμα ἀμυνθὲν δι' ἀλεξιλήϊον, ἐλλείψει ἐτέρου ὀργάνου, κατέπεσεν ἄπνου λαβὼν πέντε τραύματα, κατενεχθέντα διὰ περιστρόφου ὅπλου κατὰ τὴν κεφαλὴν τὸν λαιμὸν καὶ τὸ στῆθος.

Οἱ δολοφόνοι ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἀπροσδοκῆτως κατάρθωσαν νὰ διαφύγωσι τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, ἥτις μόλις μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς στυγεράς δολοφονίας ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δραστῶν, οὓς φαίνεται, ἀκουσίως καὶ κρύφα ὑποβοηθεῖ ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια, ὡς ἔχει καθήκον, περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς καὶ περιουσίας τῶν εὐπειθῶν καὶ πιστῶν ὑπηκόων τοῦ Ἀνακτος ἡμῶν καὶ τῆς σεβαστῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, ἵνα μὴ μᾶλλον πρόξενος βλάβης ἢ ὠφελείας γίνηται τοῖς χριστιανοῖς, ὡς προλαβόντως

ἐν ἐκτάσει ἀνέφερα εὐσεβάστως τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι.

Τὰ ἔκνομα ἔργα τῶν ἀνωτέρω μὴ δυνάμενοι ἐπὶ πλέον νὰ φέρωσιν ἀγογγύστως οἱ χριστιανοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀναφερθῶσι κατὰ τοῦ ἐνόχου πρὸς τὴν σεβαστὴν κυβέρνησιν, ἥτοι τὸν γενικὸν διοικητὴν Θεσσαλονίκης καὶ Χιλμὴ πασᾶν δι' ἀναφορὰς αὐτῶν, ἥς ἀντίγραφον ἐπιφυλάσσομαι προσεχῶς νὰ ὑποβίλω τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ καὶ προσκυνητῇ μοι Παναγιότητι, ἣν καὶ παρακαλῶ, ὅπως χάριν τῶν καταπατουμένων δικαίων τῶν χριστιανῶν μου, εὐαρεστηθῇ νὰ ἐνεργήσῃ παρ' οἷς δεῖ, ὅπως ἐν τάχει ἀντικατασταθῇ πᾶς βουλγαρόφρων καὶ δελεαζόμενος ἀναφανδὸν καὶ πλεονέκτης διὰ προσώπου ἐνσυνειδήτου φιλοδικαίου καὶ ἀκριβοῦς ἐκτελεστοῦ τῶν ὑψηλῶν διαταγῶν τοῦ Ἀνακτος καὶ συνεπῶς καταλλήλου πρὸς τὰς σημερινὰς περιστάσεις.

Μεθ' ὅσης λύπης καὶ πόνου καρδίας ἐκθέτω τὰ δεινοπαθήματα τῶν χριστιανῶν μου, μετὰ τοσαύτης τῶνναντίον ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως ἀναφέρω τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι ὅτι, συνεπεία καταλλήλων ἐιργειῶν μου, ἐν τῷ χωρίῳ Ἁγίοι Ἀπόστολοι (Ἀρχαία Πέλλα) 30 χριστιανικαὶ οἰκογένειαι ἐκ τῶν 80 ἐν ὅλῳ δι' ἀναφορὰς αὐτῶν ἐδήλωσαν ἤδη ὅτι μεταμελοῦμενοι ἐπανέρχονται εἰς τὰ πατρια, ταύτας δὲ σκέπτονται νὰ μιμηθῶσι καὶ τινα χωρία τῶν περιφερειῶν Βοδενῶν καὶ Γενιτσῶν. Πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐν λόγῳ οἰκογενειῶν (ἐν Ἀγίοις Ἀποστόλοις) ἀπέστειλα κατάλληλον ἱερέα πρὸς ἐπιτέλεσιν αὐτόθι τῶν ἱερῶν καθηκόντων, ἀντικαταστήσαντα τὸν τέως βουλγαρόφρονα ἐγχώριον ἱερέα ἐμμένοντα ἐν τῷ σχίσματι καὶ μὴ ἔτι μεταμεληθέντα.

Ἡ διαφημισθεῖσα εἰδησις τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἄνω 30 οἰκογενειῶν, τῆς ἀνοίξεως τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποστολῆς ἱερέως ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως δὲν ἤχησε καλῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ ξένου ἀξιωματικοῦ τοῦ κ. Νικολάου Ἀγούρα, καὶ πρὸς ἀντίδρασιν οὗτος τοῦ ἔργου μου μεταβὰς αὐτόσε μετὰ παρρησίας καὶ δι' ἀπειλῶν καὶ παντοίων ἐκβιαστικῶν μέσων ὑπεκίνει τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὸ σχίσμα, νὰ κλείσωσι τὴν ἐκκλησίαν, διότι ἄλλως αὐστηρῶς θὰ τιμωρηθῶσι. Τὴν τοιαύτην παράλογον διαγω-

γὴν καὶ παράνομον ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας δικαιοῦμα τοῦ ξένου ἀξιοματικοῦ κατήγγειλαν οἱ χριστιανοὶ μου πρὸς τὸν γενικὸν διοικητὴν καὶ Χιλμὴ πασᾶν δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν, ἐξ ἧς, ὡς ἐκ τοῦ ἐν ἀντιγράφῳ ἐπισυνημμένου σχεδίου ὧδε καταφαίνεται, οἱ ξένοι ἀξιοματικοὶ ἀποβαλόντες τὴν προσωπίδα ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν βουλγάρων, ὡς τοῦτο καὶ διὰ τῶν προγενεστέρων ἀναφορῶν μου ἐγνώρισα τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι, ἣν καὶ αὖθις παρακαλῶ ὅπως εὐδοκοῦσα καταγγείλῃ παρ' οἷς δεῖ τὴν σκανδαλώδη διαγωγὴν καὶ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα ὅπως παύσωσιν οὗτοι κατὰ τῶν χριστιανῶν μου ἐργαζόμενοι.

Ταύτῃ τῇ στιγμήν πληροφοροῦμαι μετὰ λύπης ἐκ Γενυελῆς, ὅτι τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, ὥρα 2 1/2 μ. μ. τουρκιστὶ ὄργανα τοῦ δολοφονικοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητηρίου δις ἐπυροβόλησαν, πλὴν ἀνεπιτυχῶς εὐτυχῶς, κατὰ τοῦ αὐτόθι ἐπιτρόπου μου οἰκονόμου κυρίου Λεοντίου ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ εὕρισκομένου.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἐν Γενιτσοῖς, τῇ 23 ἰουλίου 1905

Τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς μοι Παναγιότητος ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† ὁ Βοδενῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Παναγιώτατε δέσποτα,

Πέπρωται, ὡς φαίνεται, αἱ ταλαιπωρίαι καὶ τὰ δεινὰ τοῦ δυστήνου κατὰ τὰ μακεδονικὰ ταῦτα μέρη ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ ὅχι μόνον νὰ μὴ λαμβάνωσι τέλος καὶ νὰ μὴ ἐλαττωῦνται, ἀλλὰ πᾶν τούναντίον ν' αὐξάνωνται καὶ νὰ πολλαπλασιάζωνται. Καὶ ὁ κλῆρος οὗτος, νὰ παλαιώσει διηνεκῶς πρὸς τὰ δεινὰ, καὶ μόλις ἀπαλλάττωνται μιᾶς συμφορᾶς νὰ περιπίπτωσιν εἰς ἄλλην, ἐπεφυλάχθη κατὰ πρωτοφανῆ καὶ ἀξίαν πολλῶν δακρύων καὶ στεναγμῶν συγκυρίαν, ἵνα μὴ εἴπω κατὰ σατανικὴν προτίμησιν, εἰς τοὺς τὰ πρῶτα φέροντας καὶ ὑπερκειμένους λόγῳ μορφώσεως, πλούτου, βαρύτητος, καὶ ἀρετῶν πρώτους προκρίτους τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, οἵτινες ἀφ' οὗ ἔπεσον οἰκτρῶς δολοφονηθέντες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πλεῖστοι, οἱ περιλειπόμενοι αὐτόσον

καθ' ὑπερβολὴν ἐβαρύνθησαν ὑπὲρ δύναμιν ὥστε ἐξαπορρηθῆναι αὐτοὺς καὶ τοῦ ζῆναι» (Β. Κορινθ. 18).

Παναγιώτατε, μόλις ταύτην τὴν στιγμήν ἐπανεκάμψα ἐκ τοῦ μέσου τῶν καπνίζόντων ἐρείπιων οἰκιῶν καὶ πτωμάτων ἐν τῷ στερεῶς ἐχομένῳ τῶν πατρίων καὶ προοδευτικωτάτῳ χωρίῳ Ἐγρῆδερε, τῆς ἐμῆς ἐπαρχίας, ἐν τῷ Καζᾷ Ζίχνης. Τὸ χωρίον τοῦτο ἀριθμοῦν περὶ τὰς 200 οἰκογενείας πάσας ὀρθοδόξους, λαλοῦσας ἀνευ ἐξαιρέσεως πάσας καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἐκτὸς τῆς πάσαι ποτὲ ἐν ἀκμῇ καὶ χρήσει βουλγαρικῆς γλώσσης, ἦτο κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν βουλγαριστῶν διὰ τε τὴν σχολειακὴν πρόοδον καὶ ἀκμὴν του καὶ διὰ τὴν ἐκείθεν ἐξασκουμένην ἐπὶ τὰ πλησιόχωρα χωρία ἐπιρροήν· ἰδιαίτατα δὲ δοκὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κακοποιῶν ἦτο τὸ μέγα καὶ ἐνδοξον ὄνομα καὶ πρᾶγμα τῆς οἰκογενείας Κομβόκη. Τὸν ἀρχηγὸν τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς ταύτης οἰκογενείας πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ὅτε ἀνεφάνη εἰς τὰ περὶχωρα ἐκεῖ τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα, συλλαβόντες οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων τοῦ βουλγαρισμοῦ ἀλείψαντες αὐτὸν διὰ πετρελαίου ἠναψαν καὶ ἔκαυσαν ὡς λαμπάδα ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόει ν' ἀπαρνηθῇ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ γεννήσας υἱὸν οὐκ ἀπέθανε, καὶ ὁ ἀείμνηστος δὲν ἀνεβίωσεν ἐν τοῖς καλῶς καὶ εὐσεβῶς τεθραμμένοις πατρῶζουσιν υἱοῖς τοῦ Βασιλείῳ καὶ Προκοπίῳ, οἵτινες κατέλαβον ἐπαρκέστατα τὴν ἐξοχὸν θέσιν τοῦ πατρὸς τῶν καὶ ἦσαν οἱ στύλοι καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τῇ κοινότητι, διὰ τοῦτο ἀπὸ ἐτῶν καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὁ σκοπὸς τῶν φανερῶν καὶ κρυφίων, ἀείποτε δὲ καταχθονίων, καταδρομῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀπαισίας μνείας βουλγαρικοῦ κοιμητηρίου, ἕως οὗ χθὲς, ἐν ὥρᾳ βαθείας νυκτὸς, ἥτις ἐστὶ τῶν ληστῶν καὶ κακοποιῶν στοιχείων ὁ κατάλληλος διὰ τὰ σκότια ἔργα τῶν καιρῶς, περὶ ὥραν τετάρτην τῆς νυκτὸς τοῦ σαββάτου τῆς 30 πρὸς τὴν 31 τοῦ ἰουλίου βουλγαρικὴ συμμορία πολυἀριθμὸς ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς Ἰβάν Γεωργίου, ἄλλοτε βουλγαροδιδάσκαλον ἐν Σκριτζόβα, καὶ Γεώργιον ἀδελφὸν τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν φονευθέντος κατὰ τὰ μέρη Καρλίκοβας τῆς ἐπαρχίας μου ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ Βοεβόδα Μίρτσου, ἐξαπίνης εἰσελάσασα εἰς τὸ χωρίον ἐπολιόρκησε στενῶς τὴν οἰκίαν τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Κομβόκη Βασιλείου. Κατὰ δυστυ-

χίαν του ἔλειπον κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα οἱ τρεῖς γενναῖοι υἱοὶ του, καὶ ὁ γηραιὸς πατήρ, ἡλικίας ἄνω τῶν 65 ἐτῶν, εὐρίσκετο μόνος ἐν τῷ οἴκῳ μετὰ τῆς γραίας συμβίου του καὶ τῶν τριῶν νυμφῶν καὶ τῶν ἐγγόνων των, ὧν τὸ μεγαλείτερον μὲν ἦτο ἡλικίας δέκα ἐτῶν.—Τότε ἤρξατο ἀνισσοῦν ἄγων, ὡς εἶνε ὁ ἀγὼν τοῦ ἀθώου κατὰ τῆς πανόπλου κακίας, μετὰ γέροντος ἀποστράτου πλέον τῆς ζωῆς, καὶ αἰμοδόρων ληστῶν συνεπαγομένων, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ, περὶ τοὺς 80 συμμορίτας καὶ ἄλλους αἰμοχαρεῖς χωρικοὺς ἐκ Σκρίτζοβας, χωρίου βουλγαρικοῦ· ὁ γηραιὸς Βασιλεῖος Κομβόκης, ἡ γραῖα σύζυγός του Ἀναστασία, ἡ νύμφη τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ του Εὐαγγελὴ ἐτῶν ὡσεὶ τριάκοντα ἔπесον ὑπὸ τὰς σφαῖρας τῶν δολοφόνων, οἱ ὅποιοι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς καταστροφῆς τοῦ οἴκου ἐρριψαν δυνάμιτιδα καὶ ἤναψαν πυρκαϊὰν ἐκ τῶν τεσσάρων ἄκραν τῆς οἰκίας, ἵνα μὴδεὶς σωθῇ. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ μέγας οἶκος τοῦ Βασιλείου Κομβόκη, ἐν ᾧ διέμενον αὐτὸς καὶ οἱ τρεῖς υἱοὶ του, ἔγεινε παρανάλωμα τοῦ πυρός· μὲντοι αἱ ζῶσαι δύο νύμφαι του καὶ τὰ παῖδιά των διὰ κρυφίας θύρας φυγοῦσαι κατάρθωσαν νὰ μὴ εὕρωσι τὸν θάνατον ἐντὸς τῶν φλογῶν, ἔνθα ἀπληθρακώθησαν καὶ τὰ τρία νεκρὰ σώματα τοῦ Βασιλείου, τῆς συζύγου καὶ τῆς νύμφης του. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς καταστροφῆς οἱ συμμορίται διηλυθύνθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ Προκοπίου Κομβόκη κείμενον εἰς ἄλλην μακρινὴν συνοικίαν ἀκριβῶς δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἔθηκαν βόμβαν δυνάμιτιδος εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' αὕτη βραχεῖσα, τίς οἶδε πόθεν, δὲν ἤναψε καὶ εὐρέθη τὴν ἐπιούσαν καὶ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ. Τότε ἤλειψαν δι' ὑλῶν εὐφλέκτων καὶ σατανικῆς ἐφευρέσεως τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας, συνεκόμισαν πετρελαιοῖν καὶ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας ξηρῶν χόρτων καὶ ἔθηκαν πῦρ, καὶ μετέβαλον εἰς ἐρείπια ἕως ἐδάφους τῆς γῆς καὶ τὸν μέγαν καὶ πλούσιον τοῦτον οἶκον. Ὁ οἰκοδεσπότης Προκόπιος καὶ ὁ υἱὸς του Περικλῆς, γενναῖοι ἀνδρες ἀμφοτέρω, δὲν εὐρέθησαν οἶκοι, διανυκτερεύσαντες κατὰ κακὴν τύχην εἰς τοὺς ἀγροὺς χάριν τῶν γεωργικῶν τῆς ἐποχῆς ἐργασιῶν καὶ οἱ τοῦ Βασιλείου Κομβόκη υἱοὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπουσίαζον τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Προκοπίου Κομβόκη ἐπλήγωσαν μόνον

τὴν θυγατέρα του διὰ σφαίρας εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἐφόνευσαν ἓνα νέον δεκαεξαετῇ διατρυπήσαντες τὴν κεφαλὴν του διὰ σφαίρας Μάνλιχερ, διότι ὁ ἀτυχὴς οὗτος γείτων τοῦ Προκοπίου Ἀπόστολος ὀνόματι εἶχε τὴν τόλμην νὰ φωνάξῃ ὅτι καίεται καὶ τοῦ Προκοπίου ἡ οἰκία. Ἐν τῷ μετὰξὺ, ἐκ τῆς ἀναλαμπῆς τῶν καιομένων οἰκιῶν, ἐκ τοῦ κρότου τῶν βομβῶν τῆς δυνάμιτιδος καὶ ἐκ τῶν οἰμωγῶν τῶν καιομένων εἰδοποιηθεὶς κατέβησεν ὁ στρατὸς, καὶ οἱ συμμορίται ἀνένοχλοι, μὴδενὸς ἀμέσως καταδιώξαντος, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ὄρη ἢ μᾶλλον εἰς τὸ γειτονικὸν βουλγαρικὸν χωρίον Σκρίτζοβον, καὶ μένουσι νῦν ἀκαταζήτητοι. Οἱ ὀδηγήσαντες τὴν συμμορίαν εἰς τὸ χωρίον εἶνε οἱ ἀρχιβουλγαρισταὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἐγρήδερ Πάσκος Βασιλείου καὶ οἱ δύο υἱοὶ του, Ἀγγελος Νεδέλτσος, Παναγιώτης Ὁράκη καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ χωρίου Ἐγρήδερ, ἐκ τοῦ χωρίου Γόρνιτσας οἱ βουκγαρισταὶ Δημήτριος Μάρκογλου καὶ οἱ υἱοὶ του καὶ Γεώργιος Βόλτσου, καὶ ἐκ Σκρίτζοβας πολλοὶ, ὅλοι οὗτοι καταδικασθέντες πρὸς διείας εἰς ἰσόδια δεσμὰ, διότι καὶ τότε εἶχον λάβῃ τὰ ὄπλα κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ δικασθέντες κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόδια δεσμὰ ἐν Ἀλικαρνασῶ (Βουδροῦμ), ἐξ ὧν ἀπηλλάγησαν διὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀμνηστείας.

Τὸ βαρὺ ἄγγελμα ἐγνώσθη μοι σήμερον τὴν πρωΐαν, προσφέροντι τὰς ἀναιμιάτους προσευχὰς ἐν ἐκκλησίᾳ, καθ' ἣν ὥραν ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἀφ' οὗ ἐγνώρισα τοῖς ἀπεσταλμένοις νὰ περιμένωσι τὴν ἐν μέσῳ αὐτῶν παρουσίαν μου, ἀνεχώρησα μετὰ τὴν ἀπόλυσιν συμπαλαβὼν καὶ ὅλους τοὺς φιλογενεστέρους προκρίτους Δράμας εἰς τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς, ἀπέχοντα περὶ τὰς πέντε ὥρας ἐκ Δράμας.

Παναγιώτατε, φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ἐξετυλίχθη ἔμπροσθεν τῶν ἐκθάμβων καὶ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν μας· ἐδέησε νὰ σκάψωμεν τὰ φλογίζοντα ἐρείπια ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς ὁσμῆς τῆς ὀπτομένης ἀνθρωπίνης σαρκὸς διὰ νὰ εὕρωμεν ποῦ ἔκειντο αἱ κατακαεῖσαι ἀμορφοὶ μάζαι τῶν ἀνθρωπίνων πτωμάτων.

Καὶ ἐπὶ τέλους τὰς εὕρομεν περιφλέκτους καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε μόνον τὰ ἔντερα καὶ τὰ ὄργανα τοῦ στήθους διетήρουν σαρκώδη τινὰ κατάστασιν, ἐμφαίνουσιν ὅτι αὐτὰ ἦσαν σώματα ἀνθρώπινα! Συνελέξαμεν τὴν τέφραν καὶ τὰ τεμάχια τῶν καέντων κοκκάλων ἐντὸς σάκ-

κων καὶ τελέσαντες τὴν νενομισμένην νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τεσσάρων ἐν ταύτῃ νεκρῶν νεομαρτύρων ὀρθοδόξων, ἐν μέσῳ τῶν σπαρακτικῶν λυγμῶν καὶ ποταμῶν πικρῶν δακρύων, καὶ λαλήσαντες αὐτοῖς ἐφ' ὅσον ἐνεχώρει ἐπ' ἐκκλησίας τὰ τῆς παραμυθίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος καὶ ἐγκαρτερήσεως ῥήματα, ἐπανήλθον ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ, ὥρα 3 τῆς νυκτός, εἰς Δράμην κλαίοντες ἀκόμῃ καὶ ὀδυρόμενοι διὰ τὰ ἐνσκήψαντα κατὰ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους εἰς τὰ μέρη ταῦτα δεινὰ ταῦτα, τὰ ὁποῖα μέχρι ποῦ θὰ προβῶσι καὶ τίνας συνεπειάς θὰ ἔχωσιν οὐδεμία ἀνθρωπίνη σύνεσις δύναται νὰ προῖδῃ καὶ οὐδεμία κυβερνητικὴ δύναμις ἰσχύει νὰ ἐμποδίσῃ. Παναγιώτατε, ἠθέλομεν φέρῃ ἀγογγύστως, ὡς ἐκφρασθῶ οὕτω, τὴν λαχοῦσαν ἡμῖν δυσμοίριαν, ἃν ἠδυνάμεθα στρέφοντες τοὺς ἐκ τῶν δακρύων τεθολωμένους ὀφθαλμούς μας πέραξ ἡμῶν νὰ ἴδωμεν προσεχῇ ἢ ἔστω καὶ ἀπομακρυσμένην διέξοδον καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν κακῶν τούτων καὶ τῶν δεινῶν. Ἀλλὰ τὸ χεῖριστον καὶ τὸ προκαλοῦν τὴν ἀπόγνωσιν τοῦ ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ εἶναι ὅτι δὲν βλέπομεν τὸ τέλος τῶν δεινῶν μας καὶ τὸ τέλος τῶν πόνων μας. — Ἄν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ παρελθόν, τοῦ ὁποῖου κάτοπτρον πιστὸν ὡς τὰ πολλὰ εἶνε τὸ μέλλον, βλέπομεν ὅτι τὸ παρελθὸν εἶνε σκοτεινὴ ἄβυσσος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐνεταφιάσθησαν αἱ ἡλικύταται τῶν ἐλπίδων μας. Ἄν ἐξετάσωμεν τὸ παρὸν, αὐτὸ μετεβλήθη ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ξένων εἰς ἐρημίαν ἄξενον φίλων καὶ εἰς κοιλάδα κλαυθμῶνος· καὶ ἂν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ μέλλον, τοῦτο φαίνεται ἡμῖν νῦξ ἀφεγγής καὶ ἀσέληνος, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδεὶς φαίνεται λάμπων ἀστὴρ. Καὶ ὅμως ὀφείλομεν νὰ ἐπουλῶμεν τὰς αἱματωμένας πληγὰς τοῦ ἔθνους διὰ τῆς ἐλπίδος, νὰ σπογγίζωμεν τὰ δάκρυα τῶν ὁμογενῶν, νὰ καθιδύνωμεν τοὺς πόνους τῶν καὶ νὰ διαλύωμεν τοὺς φόβους καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν διὰ τῆς παραμυθίας τῆς θρησκείας, ἧς ἡ ἀγία φωνὴ καὶ ἀκαταμάχητος δύναμις καθ' ἀ-άσας τὰς κρισίμους τοῦ ἔθνους στιγμὰς ἀνεκού-φισαν καὶ ἀνεξωογόνησαν καὶ ἀνεπτέρωσαν τὸ καταπεπτωκὸς φρόνημα τῶν ὁμοδόξων ἡμῖν ὁμογενῶν, εἰς τὴν ἀγίαν ταύτην φωνὴν τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος, ὅσον καὶ ἂν ἡμεῖς ἀντλοῦμεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς θλίψεως τῆς πονούσης ἡμῶν ψυχῆς, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνωτισθῶμεν καὶ ἐκ τοῦ κέντρου καὶ τῆς πη-

γῆς τῆς ὀρθοδόξου μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐν τῇ φιλοστοργίᾳ τῆς δὲν θ' ἀφήσῃ βεβαίως οὔτε τὰς δοκιμασθείσας σκληρῶς οἰκογενείας Κομβάκη ἀνευ ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς παρηγορίας, οὔτε τοὺς περὶ ἐμὲ φιλογενεῖς προκρίτους ἀνευ τῆς μητρικῆς τῆς ἀνακουφίσεως καὶ φιλοστόργου θωπείας. — Περὶ δὲ τῶν ληφθῆσομένων κατὰ τῶν κακούργων, οὓς ἠρίθμησα ἀνωτέρω, καὶ τῶν συνενόχων τῶν, μέτρων, οὐδαμῶς ἀμβιβάλλομεν ὅτι ἡ ὑμετέρα Παναγιότης καὶ παρὰ τοῦ ἀνακτος ἐπὶ αὐτοῦ θέλει ζητήσῃ τὴν αὐστηροτάτην τῶν ποινῶν.

Ἐν Δράμᾳ, τῇ 31 ἰουλίου 1905

ὑποδιατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

ἐλάχιστος θεράπων

† Ὁ Δράμας ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μητρόπολις Δέρκων.—Ἐξετυπώθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ ὁ Κανονισμὸς τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Μακροχωρίου, συζητηθεὶς καὶ ἐγκριθεὶς ἐν γενικῇ συνελεύσει τῆς κοινότητος ταύτης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Δέρκων κ. Καλλινίκου. Ὁ κανονισμὸς οὗτος ἐξ ἄρθρων 104 συναποτελούμενος καθορίζει τὰ δίκαια ἐκλογέων καὶ ἐκλεξιμῶν τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως ταύτης, τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν, τὰ καθήκοντα τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς δημογεροντίας καὶ τοὺς πρὸς συντήρησιν τῶν τε σχολείων καὶ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πόρους.

Μητρόπολις Βερροίας.—Ἀναγνωσθεῖσα ἐπὶ Συνόδου ἐκρίθη λίαν ἐπαρκὴς ἡ ἀπολογία τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Κωνσταντίου εἰς τὰς διατυπωθείσας ὑπὸ τινῶν ἐπαρχιωτῶν κατηγορίας.

Μητρόπολις Αἰνίου.—Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Αἰνίου κ. Λεοντίῳ, κατ' ἰδίαν αἰτησιν, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ κανονικὴ ἀδεία τῆς εἰς Σμύρνην μεταβάσεως καὶ ἡ διὰ Θεσσαλονίκης καὶ Καβάλλας εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐπιστροφὴ.

Μητρόπολις Βοδενῶν.—Παρεπιδνεῖ ἐν Θεσσαλονίκῃ, χάριν ὑποθέσεων ἐπαρχιακῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Στέφανος.

Μητρόπολις Χαλδίας.—Τηλεγραφικῶς ἀνήγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Χαλ-

δίας καὶ Χερροϊάνων κ. Λαυρέντιος τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ αἰσίαν ἀφίξιν καὶ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν, ἧς ἠξίωσεν αὐτὸν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ.

Αὐτοκρατορικὴ ἐορτὴ — Σήμερον, ἐπὶ τῇ τῇ ἐορτῇ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Κ. Β. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τὰς προσήσεις καὶ εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκου-
μενικοῦ πατριάρχου διηρμήνευσεν τῷ ἐξοχ. πρε-
σβευτῇ τῆς Αὐστρουγγαρίας ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Ἐπιδόματα συνοδικῶν. — Ἐνεκρίθη νὰ χο-
ρηγηθῇ κατὰ μῆνα τὸ κατὰ τοὺς ἔθν. Κανони-
σμοὺς πεντακοσιόγροσον χορήγημα τοῖς ἐκ τῶν
σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίταις Πισιδείας καὶ
Μηθύμνης.

Κώδινξ ἐκλεξίμων. — Προτάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐνεγράφη ἐν τῷ κώδινκι τῶν δι' ἀρχιερατείας ἐκλεξίμων ὁ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἀπὸ πενταετίας ἐν Βιέννῃ συμ-
πληρῶν διάκονος κ. Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης.

Ἐθνικὸν ὀρφανοτροφεῖον. — Ὑπὲρ τοῦ ἐν Πριγκίπῳ Ἐθνικοῦ ὀρφανοτροφείου προσήνεγκον κατ' αὐτὰς ἡ μὲν κυρία Ἑλένη Λαμπρινίδου λίρας τουρκικὰς πέντε, ὁ δὲ κ. Νεάνδρος Κα-
στέλλης λίρας τουρκικὰς τέσσαρας. — Αὐριον ἀπὸ πρωΐας ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐν Πριγκίπῳ μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ χοροστατήσῃ ἡ Α. Θ. Π. εἶτα δ' ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἀναγνωσθήσεται ἡ λο-
γοδοσία τῆς ἐφορίας αὐτοῦ.

Ἐθν. Ἰωακείμιον παρθεναγωγεῖον — Κα-
θηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Ἐθν. Ἰωακείμῳ παρ-
θεναγωγείῳ διορίσθη ὑπὸ τῆς ἐφορίας αὐτοῦ, κατὰ τὸν κανονισμόν, ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων ἱερολογ. κ. Ἀθηνάγορας.

Ἀρχιερατικαὶ περιουσίαι. — Τῇ δευτέρᾳ ἐγένετο, κατὰ τὰ προηγελμένα, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κοινοῦ, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἡ δημοπρά-
τησις τῶν εὐρεθέντων ἐκ τῆς περιουσίας τῶν ἀειμνήστων μητροπολιτῶν Ἰμβρου Παΐσιου καὶ Φιλοθέου, καὶ Δισκάτης Ἰωαννικίου.

Μισθοὶ διαθεσίμων. — Πᾶσαι αἱ πρὸς αὔξη-
σιν τῶν μισθῶν τῶν διαθεσίμων ἀρχιερέων αἰ-
τήσεις παρεπέμθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου τῇ προσεχῶς διοριζομένῃ Ἐπιτρο-
πεῖα τοῦ προϋπολογισμοῦ. — Τῷ δὲ πανιερ. μη-
τροπολίτῃ πρώην Νευροκοπίου κ. Νικοδήμῳ, πᾶσχοντι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνεκρίθη νὰ χορηγη-
θῇ χιλιόγροσον ἐφ' ἅπαξ ποσόν.

Πατριαρχικὸς ναός. — Τὴν μέριμναν τῆς ἀ-
σινούσας συντηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῶν ἱερῶν τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ σκευῶν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων πανοσιώτ. κ. Σω-
φρόνιον Τσολάκαν.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης καὶ ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου ἐνδοξ. Ἀλέξιος Γάγκος ἐφέντης. — Τῇ τετάρτῃ ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Γ. Σήμιτς, τῇ δὲ πέμπτῃ (χθὲς) ὁ ἐξοχ. ἐπιτετραμμένος τῆς Γερ-
μανίας, μετὰ τοῦ Α' διερμηνέως καὶ τοῦ στρα-
τιωτικοῦ τῆς πρεσβείας ἀκολούθου.

Πατριαρχικαὶ εὐχαὶ — Ἐπὶ τῇ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν αἰσίᾳ ἀφίξει τῆς εὐγενεστ. κ. Ἑλένης Ν. Ζαρίφη, ἡ Α. Θ. Π. διβίβασεν αὐτῇ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, τῇ τρίτῃ, διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος.

Ἀσὺλον τῶν μητέρων — Ἐνεκρίθη σήμερον ὑπὸ τῆς Κεντρ. Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς ὁ κα-
νονισμὸς τῆς ἐν Σταυροδρομίᾳ Ἀδελφότητος «Ἀσύλου τῶν μητέρων».

Χοροστασία — Σήμερον, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐχορο-
στάτισεν, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς εὐλαβοῦς ἐκ-
κλησιασματος, ἐν τῷ αὐριον πανηγυρίζοντι ἱερῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν Γαλατῇ.

Ἅγιον ὄρος. — Παρεπιδημεῖ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ ὁσιολογ. μο-
ναχὸς κ. Πορφύριος Ἰβηρίτης, ἐκ Πλατάνου τῶν Γανοχώρων, ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ὅστις ἀναγορευθεὶς ἐν Ἀθήναις διδά-
κτωρ τῆς ἱατρικῆς, ἦν ἐσπούδασεν ἐν τῷ ἔθνι-
κῷ πανεπιστημίῳ. — Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς αὐριον, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τηλεγραφικῶς σήμερον τὰς εὐχὰς αὐτοῦ τῇ πανηγυρίζούσῃ ἀδελφότητι τῆς ἱερᾶς μονῆς Κουτλουμουσίου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραχθούς
κ. Πορφύριος ἀπὸ τῶν μέσων ἰουλίου λήξαντος διατρί-
βει, πρὸς περίεχλψιν τῆς υἱείας αὐτοῦ, ἐν Λουτρικίῳ
τῆς Ἑλλάδος.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν γνωστῶν 12 ἄρθρων τῶν Κανονισμῶν τῶν ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίνῃ ἐπαρχιῶν (ἴδε ἄρ. 27) παρελείφθησαν ἐξ ἀβλεψίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 181 λέξεις τινές, ὑπάρχουσαι ἐν τῷ ἀπολυθέντι ἐπισήμῳ κειμένῳ, ἐφ' ᾧ καὶ χάριν ἀκριβείας ἀναδημοσιεύομεν τὸ εἰρημένον ἄρθρον, ἔχον ἐπακριβῶς ὡς ἐξῆς·

Ἄρθρον 181.

Τὸ ἐπαρχικὸν ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον συνίσταται, πλὴν ἐκ τοῦ ἐπισκόπου-μητροπολίτου, ἐκ τακτικῶν καὶ ἐπίτιμων μελῶν.

1) Τὰ τακτικὰ μέλη, καὶ δὴ ἐν ἐκάστῃ ἐπαρχίᾳ δύο, διορίζει ὁ ἐπίσκοπος-μητροπολίτης αὐτοτελῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποψηφιότητος, τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ὑποβαλλομένου διὰ τῆς ἐγχωρίου Κυβερνήσεως τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι πρὸς ὑψίστην ἐπικύρωσιν.

2) Τὰ ἐπίτιμα μέλη, καὶ δὴ ἀνὰ ἑξὶ τακτικὰ καὶ ἑξὶ ἀναπληρωματικά, ἐκλέγει ἐπὶ τρία ἔτη τὸ ἐπαρχικὸν ἱερατεῖον ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς τμήμασι (δι' ἑκάστον τμήμα ἀνὰ ἐν τακτικὸν καὶ ἐν ἀναπληρωματικόν) αὐτοτελῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποψηφιότητος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου τῆς περιφέρειας, ὡς καὶ παρὰ τῇ ἐκλογῇ τῶν μελῶν διὰ τὸ ἐπαρχικόν, διοικητικὸν καὶ ἐκπαιδευτικὸν συμβούλιον.

Ὡς τὰ τακτικὰ οὕτω καὶ τὰ ἐπίτιμα μέλη καὶ τὰ ἀναπληρωματικὰ δύνανται νὰ πύωνται, ἀποδεικνυμένη: τακτικῶς τῷ τρόπῳ τῆς ἐνοχίας αὐτῶν. Τὰ τακτικὰ μέλη λαμβάνουσι τὸν μισθὸν τῶν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς ἐγχωρίου Κυβερνήσεως, τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης τῆς 16 μαρτίου 1885 ἀριθ. 1914] καὶ ἐκτείνουσι σύμβουλοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, οἵτινες διορίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως ταύτης, εἰσέρχονται εἰς τὸ ὄργανον αὐτῶν καὶ ἀποκαθίστανται πραγματικὰ μέλη τοῦ ἐπαρχικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τὰ δὲ ἐπίτιμα μέλη, ὧν τινων ἡ παρουσία πρὸς ἐγκύρους ἀποφάσεις ἐν ταῖς συνεδρίαις εἶνε ἀναπορεύτως ἀνγκαία, λαμβάνουσιν ἀποζημίωσιν τῶν ὁδοπορικῶν ἐξόδων ἐκ τῶν ἐγχωρίων (τῆς Κυβερνήσεως) μέσων.

Τὸ ἐκλεγέν ἐπίτιμον μέλος τοῦ ἐπαρχικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ὡς αὐτῶς δὲ καὶ τὸ ἀναπληρωματικόν, δύνανται νὰ ἐκλέγηται καὶ ὡς μέλος τοῦ ἐπαρχικοῦ διοικητικοῦ καὶ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου.

ΒΙΒΛΙΑ ΑΞΙΑ ΣΠΟΥΔΗΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον οὐχὶ ἀδίκως δύνανται ν' ἀνιγρίφωται ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τινὰ τῶν ἐκδιδομένων νεωστὶ βιβλίων, ἅπερ πρέπει ν' ἀναγινώσκωνται μετὰ προσοχῆς ὑπὸ πάντων, ὅσοι γινώσκουσι τὴν γλῶσσαν, εἰς ἣν ἐγράφησαν. Ἐπὶ τηλογραφηθήσαν ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων

ἄλλοτε ρητόρων πολυφθόγγων ὀνόματα, φήμην ἀσύστατον σοφίας ὀφειλόντων εἰς ἄκραν φληναφίαν, καὶ φυλλάδες αὐτῶν ἀνηγγέλθησαν κατὰ συνήθειαν, μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων, κατὰ κοινούς τόπους, συστατικῶν λέξεων. Ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ κεῖται νῦν — ἀπὸ τοῦδε μᾶλλον — μνεία σπουδαίων τινῶν βιβλίων καὶ συνεπῶς ἀξίων ὑλικῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἐνθαρρύνσεως ἠθικῆς. Οὐδεὶς ἄρα δύναται ν' ἀναμένη μνείαν ἐνταῖθα τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ σκοπῷ ἀναξίῳ προσοχῆς, ἢ μᾶλλον ἀξίῳ κατακρίσεως, οἷα λόγου χάριν τὰ γραφόμενα ἐπὶ λοιδορίᾳ σεπτῶν προσώπων ὑπὸ τῶν ἀντιποιοιμένων τίτλον λογιωτάτου συγγραφέως καὶ νομιζόντων ὅτι κατέκτησαν αὐτὸν διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀδολεσχιῶν καὶ αὐτεπαίνων. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν εἶδον βεβαίως συρρίματα ἐκδοθέντα ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφὴ σκιάν κοινωφελούς καθιδρύματος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξυμνήσεως ἱερᾶς τινὸς εἰκόνας, τῆς περιγραφῆς πυρκαϊᾶς τινὸς, τῆς τεχνολογήσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης ἢ τοῦ Ψαλτηρίου, ἢ τῆς χορηγήσεως πνευματικῆς δῆθεν τροφῆς εἰς παιδία φιλομαθῆ, πρόθυμα ν' ἀναγινώσκωσι, τὰ ταλαίπωρα, εἴ τι ἂν φιλομαθὴς ἐκδότης ἢ συρραφεὺς ἤθελε προσφέρει αὐτοῖς.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι τοιαῦτα δέιλαια πνευματικὰ ἑξαμβλώματα σπανιώτατα παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἄλλοτ' ἐξετυπούντο, βλέπομεν δὲ κατὰ τὴν προπαρελθούσαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος τοὺς Ἕλληνας λογίους πολὺν φειδωλὸς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ πρὸς τοὺς φιλομαθεῖς καθήκοντος, καίπερ πιστεύοντας ὅτι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀληθείας καὶ τῶν γνώσεων ἦν ἐν τῇ τῷ μὴ κρίπτειν ὑπὸ γῆν τὸ τάλαντον ἢ ταν φειδωλοὶ πρῶτον τῆς ἰδίας αὐτῶν ὑπολήψεως καὶ τοῦ πρὸς αὐτοὺς δικαίως ἀπονεμομένου σεβασμοῦ, κερδηθέντος ἐμπόνως καὶ μετὰ σπουδᾶς καὶ μελέτας ἐπιπόνους· ἦσαν φειδωλοὶ δεύτερον καὶ πρὸς τὸ χρήμα τὸ ἴδιον, ἐξοδεύοντες οὐχὶ πρὸς κορεσμόν παθῶν, καὶ πρὸς τὸ χρήμα τὸ κοινὸν, οὐδὲ μετέβαλον τὸν χαρακτήρα συγγραφῆς καλῆς εἰς εἶδος τι λοιδορίας. Πολὺ πιθανόν ἐστίν ὅτι πατριάρχης τις ἐχλευάσθη διὰ τῆς φυλλάδας τοῦ «Σπανοῦ» κατὰ τὴν 12' ἑκατονταετηρίδα· ἀλλὰ κατὰ τὰς μετ' αὐτὴν καὶ αὐτοὶ οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι λίβελλοι, οἵτινες διὰ κο-

ρύφωσιν ὀργῆς καὶ κερτόμου ἀτασθαλίας σχο-
λαστικῶν τινῶν ἔλαβον ἤδη σημασίαν κακὴν —
ὑφ' ἣν καὶ χρώμεθα τῇ λέξει — δυνατὸν ὅν' ἀνα-
γνωσθῶσι σήμερον, μετὰ παρέλευσιν ἑκατὸν
καὶ ἑκατὸν πενήκοντα ἐνιαυτῶν, μετ' εὐχαρι-
στήσεως καὶ τινος πνευματικῆς ὠφελείας. Ἐπὶ
παραδειγματι, τίς τῶν ἐπαϊόντων ἀρνεῖται ὅτι
καὶ μετ' εὐφροσύνης καὶ μετὰ καρποφορίας ἡθι-
κῆς ἀναγινώσκονται οἱ μετ' ἀγανακτήσεως ἐν
τισὶ δὲ καὶ παραφορᾷ γραφέντες λίβελλοι τοῦ
Μπαλάνου Βασιλοπούλου κατὰ τοῦ κλεινοῦ Εὐ-
γενίου τοῦ Βουλγάρους καὶ τούτου πρὸς ἐκεί-
νον καὶ τὸν πολλὰ καταψαλιδίσαντα τοῦ Εὐγε-
νίου Ψαλίδαν καὶ εἴ τι παρόμοιον; Ὁ διδάσκαλος
Μοισιόδαξ ὁμοίως ὁδὰξ ἐπιτεθεὶς ἔγραψε κατὰ
τοῦ κλεινοῦ τῆς Κερκύρας σεμνώματος, ἐν ᾧ φει-
οὐχὶ ἀσέμιφ. Τὴν Ἀπολογία αὐτοῦ ἡρέμως ἔ-
γραψεν οὗτος καὶ δι' αὐτῆς πολλὰ καὶ καλὰ περὶ
τῆς ἐν τῇ ΙΗ' ἑκατονταετηρίδι παιδείσεως μαν-
θάνομεν. Τὰ δὲ πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ βιβλία
ἦσαν ἐκλεκτῆς ὕλης ταμεῖα, μεταφράσεις, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐν γένει, σπου-
δαίων ἔργων τῶν τῆς Ἑσπερίας ἐπιστημόνων.

Παρήλθεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη· σήμερον δὲ πολλὰ
ἀνούσια, ἀσύστατα, ἀνευλαβῆ, χωρὶς μεθόδου
γραφόμενα βιβλία, οἷονεῖ τινες ἐντυποὶ «ἀπαν-
ταχοῦσαι» συνέβη ἵνα συνιστῶνται διὰ σπου-
δαίων καὶ σεπτῶν γραμμάτων, καὶ λόγιοι σπου-
δαῖοι εὐρέθησαν ἐγκρίναντες αὐτά. Δυστυχῶς,
αἱ τοιαῦται ἐγκρίσεις καθιστῶσι τοὺς «συγ-
γραφεῖς» τῶν τοιούτων τολμηροτέρους, ἐὰν ὁ
πάρχη τῆς τοιαύτης τολμηρίας ὄριον.

Τείνουσι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν τοιούτων ὑπερ-
βασίων καὶ σφαλμάτων ἐκεῖνα τὰ συγγράμμα-
τα ὅσα γράφονται ὑπὸ πολλῶν, ἐποπτευόντων
τὴν πορείαν καὶ τὴν ὕλην τοῦ βιβλίου, ἢ ὑπὸ
ἐνὸς συνείδησιν ἔχοντος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ
καὶ σεβομένου ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰς
τὴν πρώτην τάξιν ἀνήκουσι βεβαίως τὰ περιο-
δικὰ, τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ καθεστηκυῶν ἀρχῶν
ἢ σωματείων· ἔχομεν δ' ὑπ' ὅψιν ἡμῶν τρία
τοιαῦτα.

Α'.

Τὸ πρῶτον ἐστὶν ἡ «Νέα Σιών», περὶ ἧς ἐγρά-
ψαμεν ἄλλοτε, καὶ ἧς ἀνέγνωμεν τὸ τρίτον τεύ-
χος τοῦ διανομένου Β' ἔτους. Περιοδικὸν ἐκ-
κλησιαστικὸν ἡ «Ν. Σιών» ἀριθμεῖται πιθανῶς

τὸ δέκατον τῶν τοιούτων βιβλίων, ἃ ἡ σύγχρο-
νος ἐκκλησιαστικὴ γραμματολογία δύναται ἵνα
συστήσῃ μετ' ἐπαίνου τοῖς ἐπιγενεστέροις.
Μετὰ τὴν «Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα» τοῦ ἀοιδί-
μου Γερμανοῦ ἱεροκέρυκος, ᾧ σπουδαιοτάτην
ἐχορήγει βοήθειαν ὁ ἐξ Οἰκονόμων Κωνσταντί-
νος ὁ μέγας οἰκονόμος, μετὰ τὸν «Εὐαγγελικὸν
Κήρυκα» τῶν ἀειμνήστων Κοντογόνη καὶ Κλεώ-
πα, μετὰ τὴν «Θρησκευτικὴν Φωνὴν» καὶ τὴν
«Ἠχώ τῆς ὀρθοδοξίας» τῶν καθηγητῶν Α. Διο-
μήδους Κυριακοῦ καὶ Κ. Φρεαρίτου, μετὰ τὸν
«Εὐαγγελικὸν Λόγον» τοῦ Πειραιῶς, τὸν «Ἐκ-
κλησιαστήν» τοῦ μακαρίτου Μεθοδίου ἀρχιεπι-
σκόπου Σύρου, τὸν «Ἐξηγητὴν» τοῦ ἀρχιμ. κ.
Γρ. Ζυγαβηνοῦ, τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας»
τῆς Κύπρου, ἃ ἀνέκοψαν τὴν ἐκδοσὶν αὐτῶν, ἡ
«Ν. Σιών» μετὰ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλή-
θειαν» φέρει χαρακτῆρα καὶ περιοδικοῦ — καὶ
ἐννοοῦμεν τὰ εἰς σχῆμα βιβλίου — ἀποταμιεύον-
τος σπουδαίας ἐπιστημονικὰς διατριβὰς, καὶ
ἐφημερίδος, ἔνεκα τῆς ἐκδόσεως εἰδήσεων ἀνα-
γομένων εἰς τὸν σύγχρονον βίον τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας. Οἱ συντάκται αὐτῆς διακρίνονται
ἐπὶ γνώσεσιν, ἐγνώσθησάν τινες τούτων ἐκ
προηγούμενων διατριβῶν, καταβάλλουσι κόπον
πρὸς μελέτην, κέκτηνται δὲ, κατ' εὐτυχίαν, καὶ
πλουσίας συλλογὰς βιβλίων καὶ πλουσιωτέρας
πολυτίμων χειρογράφων, ἐξ ὧν ἱκανὴν ὕλην
ἀρύνονται, χρησιμοτάτην, ἰδίᾳ πρὸς διαφώτισιν
τῶν ἡκιστα γνωστῶν σελίδων τῆς ἱστορίας τῆς
Ἀγίας Γῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀδελφο-
θέου. Διὰ τῶν ἐκδιδόμενων δὲ διατριβῶν προ-
καλοῦντες καὶ ἐτέρων λογίων τὴν προσοχὴν ἢ
τὰς κρίσεις θέλουσι συντελέσει καὶ οὕτω πρὸς
ἐπίχυσιν φωτὸς ἐν αἷς ἱστορικαῖς σελίδι χρή-
ζομεν αὐτοῦ, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἀφορμὴν
ταύτην θέλουσι χορηγεῖ τοῖς ζητοῦσι τὴν ἀπὸ
κοινοῦ διαφώτισιν τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἡμῖν γινώ-
σκομένων. Ἐντεῦθεν ἐπὶ δύο σημείων, τό γε
νῦν, τοῦ τρίτου τούτου φυλλαδίου μικρά τις ἐπι-
τραπήσεται ἐπίστασις, χάριν τῆς ἀληθείας,
ἐὰν μάλιστα καὶ τῆς παρούσης βιβλιολογίας
ὁ σκοπὸς ζητῇ τὸ τοιοῦτον.

Ἐπὶ δύο διατριβῶν ἱστορικῶν τοῦ πανοσιολ.
ἀρχιμανδρίτου καὶ διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ τὴν προσοχὴν ἐφιστῶμεν
τοῦ γράφοντος. Ἐν σελίδι 285, ἐκδιδούς συνο-

МЕЧНИКОВА

δικὸν γράμμα τοῦ πατριάρχου Θεοφάνους Ἱεροσολύμων, παρασημειοῖ ὅτι Κοσμάς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, ὁ ἀπὸ τοῦ 1703—1706, ἐγένετο κατόπιν ἀρχιεπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως. Ἐφ' ὅσον ἡμῖν γνωστὸν, ὁ Κοσμάς ἀπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ καὶ Ραϊθούς ἦρθη ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας καὶ κατόπιν εἰς τὸν οἰκουμενικόν. Τῆς Κλαυδιουπόλεως δ' ἐγκαίρως ἐρημωθείσης, ἦν ἀδύνατον ἵνα διορισθῇ ταύτης τιτουλάριος ποιμὴν. Νομίζομεν ὅτι ἕτερος τις ἦν ὁ Κλαυδιουπόλεως Κοσμάς. — Ὁ ἡμέτερος ἐγεννήθη ἐν Χρυσόπολει τῆς Βιθυνίας, ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κατὰ Σεπτέμβριον 1702, καθὰ μανθάνομεν ἐκ τινος σημειώματος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν (παλαιὸν) 605 χειρογράφῳ τῆς ἐνταῦθα ἀγιοταφικῆς βιβλιοθήκης. Τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκόσμει κατὰ τὰ ἔτη 1705—1710 πιθανῶς, εἴτα δὲ σχολάζων ἐπὶ τι διάστημα προεβλήθη πατριάρχης οἰκουμενικὸς τῇ 28 Φεβρουαρίου 1714, ὅτε ἐξεδόθη καὶ τὸ βασιλικὸν διάταγμα τὸ κυροῦν τὴν ἐκλογὴν, ἥτις ἐγένετο κανονικῶς τῇ 2 Μαρτίου. Τῇ 23 Μαρτίου 1716 ἠναγκάσθη ὑποσυρθῇ τῆς σκηνῆς καὶ πρῶτον μὲν ἀπῆλθεν εἰς Ἰάσιον Μολδαβίας, πολλῆς ἀπολαύων ὑπολήψεως παρὰ τῇ τῆς χώρας ἡγεμονίᾳ κατόπιν ὅμως, τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ, ραδιουργῶν ὅπως ἀρπάσῃ, κοσμικῇ συνεργείᾳ, τὸν θρόνον, ἐξωρίσθη, συλληφθεὶς τῇ 10 ὁκτωβρίου 1716, ὑπὸ Ἱερεμίου Γ' τοῦ πατριάρχου εἰς τὸ Σίναιον. Τῷ 1719, κατὰ σημείωσιν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 299 χειρογράφου τῆς αὐτῆς βιβλιοθήκης, ἐπανελάβε τὸν θρόνον τῆς αἰγυπτιακῆς μεγαλοπόλεως, καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Καΐρῳ, τῇ 28 Νοεμβρίου 1786, κατὰ τὸν Ἀνδρόνικον Δημητρακόπουλον, ἐν τῇ «Ὁρθόδοξῳ Ἑλλάδι» (σελ. 177) γράφοντα περὶ τοῦ Κοσμά, καὶ ἀναφέροντα ὅτι ἐγένετο Κλαυδιουπόλεως ἀρχιεπίσκοπος. Τὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐνταῦθα γραφόμενα στηρίζονται ἐπὶ τινων ἰδιωτικῶν πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρυσανθὸν ἐπιστολῶν ἀπεκδεχόμεθα δὲ τὴν ὑπόδειξιν αὐθεντικῶν πηγῶν περὶ Κοσμά, κυρίως τοῦ χρόνου, καθ' ἐγένετο δῆθεν ἀρχιεπίσκοπος ἡρημωμένης μητροπόλεως.

Ἐπίσης ἐν σελίδι 414 μικρὸν ἱστορικὸν ἐκδίδει σημείωμα, οὐχὶ βεβαίως ὡς ἀνέκδοτον,

διότι προεξέδωκα τοῦτο ἐν «Ἡμερολογίῳ Ἀνατολῆς» τοῦ ἔτους 1887, ἐν σελίδι 178—179, ἄνευ παρατηρήσεων, οἷας ἐπὶ τοῦ Συροπούλου βασιζόμενος ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης καὶ σχολάρχης τοῦ Σταυροῦ κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ποιεῖται. Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι ἀμφότερα τὰ χειρόγραφα, ἃ εἶχομεν ὑπ' ὄψιν ἀμφότεροι, εἰσὶ νομικά· τὸ δὲ ἡμέτερον, κτῆμα τῆς ἐν Ἀθῶ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς, ὀρθότερον γεγραμμένον καὶ μετ' ἐπιμελείας, καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐκδοσιν, ἔδει ἵνα ἔχῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ πολυμαθὴς ἀρχιμανδρίτης πρὸς συμπλήρωσιν χασμάτων ἢ διόρθωσιν σφαλμάτων, ἐφ' οἷς τὸ ἕτερον τῶν χειρογράφων διακρίνεται· οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ παρ' αὐτῷ χειρόγραφον ἀναγράφει ὡς ἡμέραν ἀφίξεως τῶν ἐλλήνων εἰς Βενετίαν (διὰ τὴν ἐν Φλωρεντία σύνοδον) τὴν 8 Φεβρουαρίου 1438, ἐνῶ τὸ τοῦ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου τὴν 20, ὃ καὶ διορθοῖ ὁ πολυμαθὴς ἐκδότης.

(ἔπεται συνέχεια)

Μ. Ι. Γ.

Ἡ ΕΝ ΠΑΤΜΩ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΙΠΤΗΡΟΣ*

Ὁ εὐαγγελιστὴς· Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς¹⁴.

Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἶδέναι;¹⁵

Ὁ εὐαγγελιστὴς· Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Χριστὸς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἅν' καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν, καὶ ἑώρακατε αὐτόν.¹⁶

Ὁ εὐαγγελιστὴς· Λέγει αὐτῷ Φίλιππος¹⁷.

Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα, καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.¹⁸

Ὁ εὐαγγελιστὴς· Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Χριστὸς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε, ὃ ἑωρακὼς ἐμὲ

* συνέχ. ἀπὸ σελ. 369—371

14. Ἰωάν. εἰδ' 4—5.

15. Αὐτ. 5—6.

16. Αὐτ. 6—7.

17. Αὐτ. 8.

18. Αὐτ. 8—9.

ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, δείξον ἡμῖν τὸν πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι; ¹⁹. Ἀγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν ²⁰.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Ματθαῖος·

Ματθαῖος· Ραββὶ, νῦν ἐξήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; ²¹.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·

Ὁ Χριστός· Οὐχὶ δώδεκα ὥραί εἰσι τῆς ἡμέρας; ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει· ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτὶ, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ²². Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με ²³.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Βαρθολομαῖος·

Βαρθολομαῖος· Κύριε νῦν οἶδαμεν ὅτι οἶδας πάντα· ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες ²⁴.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

Ὁ Χριστός· Ἄρτι πιστεύετε; ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῇτε ἐκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατήρ μου μετ' ἐμοῦ ἐστιν ²⁵.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Θαδδαῖος·

Θαδδαῖος· Κύριε, ἴδε νῦν παρρησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις ²⁶.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

Ὁ Χριστός· Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνοί ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν ²⁷.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Σίμων ὁ Κανανίτης·

Σίμων ὁ Κανανίτης· Κύριε, τί γέγονεν ὅτι μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν ἡμῖν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ ²⁸.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·

Ὁ Χριστός· Ἐὰν ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν ²⁹. Ἐτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, ζητήσατέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις· Ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι· Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾷτε ἀλλήλους· καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾷτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις ³⁰.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος·

Πέτρος· Κύριε ποῦ ὑπάγεις; ³¹.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

Ὁ Χριστός· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οὐ δύνασαι μοι νῦν ἀκολουθῆσαι· ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι ³².

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·

Πέτρος· Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι· τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω ³³.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

Ὁ Χριστός· Τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις; ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσῃ ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς ³⁴. Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήσατε; ³⁵.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου·

Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου· Κύριε, οὐδενός ³⁶.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

Ὁ Χριστός· Ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλάντιον ἀράτω, ὑμῶίως καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ἀγορασάτω μάχαιραν ³⁷.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Ἀνδρέας·

Ἀνδρέας· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο ³⁸.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ·

19. Αὐτ. 9—10.

20. Ἰωάν. ια' 7—8.

21. Αὐτ. 8.

22. Αὐτ. 9—11.

23. Ἰωάν. ις' 16.

24. Αὐτ. 30—31.

25. Αὐτ. 32—33.

26. Αὐτ. 29—30.

27. Ἰωάν. ιδ' 21—22.

28. Αὐτ. 22—23.

29. Αὐτ. 23—24.

30. Ἰωάν. ιγ' 33—36.

31. Αὐτ. 36.

32. Αὐτ. 36—37.

33. Αὐτ. 37—38.

34. Αὐτ. 38.

35. Λουκ. ις' 35—36.

36. Αὐτ. 36.

37. Αὐτ. 36—37.

38. Αὐτ. 38.

Ὁ Χριστός· Ἰκανόν ἐστιν³⁹. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με⁴⁰.

Ὁ εὐαγγελιστής· Καὶ λυπούμενοι σφόδρα ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν⁴¹.

Οἱ μαθηταί· Μή τι ἐγὼ εἶμι, κύριε;⁴².

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ Ἰούδας.

Ἰούδας. Μή τι ἐγὼ εἶμι, ραββί;⁴³.

Ὁ εὐαγγελιστής· Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Χριστός. Σὺ εἶπας⁴⁴.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ἐβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταί, ἀπορούμενοι περὶ τίνος λέγει. Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς· νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει. Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκείνος ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ, λέγει αὐτῷ⁴⁵.

Ἰωάννης· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;⁴⁶.

Ὁ εὐαγγελιστής· Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ.

Ὁ Χριστός· Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει. Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος⁴⁷.

* Μετὰ ταῦτα ἄρχεται ὁ εὐαγγελιστής τοῦ β' εὐαγγελίου*.

Ὁ εὐαγγελιστής· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς κτλ. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην κτλ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ πατήρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν· εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος⁴⁸.

* Τοῦ εὐαγγελιστοῦ ἀπαγγέλλοντος τὸ «ἐγεί

ρεται ἐκ τοῦ δείπνου — διέζωσεν ἑαυτόν» ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται τρίς, ὁ ἡγούμενος ἐγείρεται ἀπὸ τῆς ἔδρας αὐτοῦ καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν διακόνων ἀποτίθεται τὸ φελόνιον, τὸν σταυρὸν, τὸ ἐπιγονάτιον καὶ τὸ ἐπανωκαλύμμαυχον καὶ περιζώνονται τὸ λέντιον· ἔπειτα δὲ, ἐν ᾧ ὁ εὐαγγελιστής ἀπαγγέλλει τὸ «εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα — διεζωσμένος», ὅπερ ὡσαύτως ἐπαναλαμβάνει πολλάκις, ὁ ἡγούμενος χέει ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην καὶ εἶτα, δύο διακόνων φερύντων αὐτήν, προσέρχεται ἐκάστῳ τῶν μαθητῶν, οὗ νίπτει τὸν δεξιὸν πόδα⁴⁹ ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Ἰούδα· οἱ μαθηταί δὲ ἀσπάζονται τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ οὗτος ἀντασπάζεται αὐτούς. Ἐν ᾧ δὲ προσέρχεται πρὸς τὸν Πέτρον ὁ εὐαγγελιστής ἀπαγγέλλει

49 Κυρίως ἐπιχέει τρίς ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἐκάστου σταυροειδῶς ἀρωματικὸν ὕδωρ, τὸ ἀνθόνερο ἢ ροδόδαμον.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου, καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 456 καὶ ἡμερομηνίαν 27 ἰουνίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ζωήτης Α. Κονδύλη ἐκ Λέκλης.

Κηρύσσει διαλελυμένον καὶ μὴ ὑπάρχοντα τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου συζύγου τῆς Νικολάου Θ. Γκιώνη γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ,

Παρέχει αὐτῇ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων.

Καὶ ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Νικολάῳ Θ. Γκιώνη τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν ἀνερχόμενα εἰς γρόσια ἑκατὸν (ἀριθ. 100).

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Πρεμετῇ τῇ 9 ἀπριλίου 1905.

ὁ προεδρεύων

Οἰκονόμος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ὁ γραμματεὺς

Παπᾶ Σταύρος

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Λήξαντος τοῦ Α' ἑξαμήνου τοῦ ἐνεστώτος ἔτους τοῦ φύλλου ἡμῶν, παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν τὰς συνδρομὰς αὐτῶν καθυστεροῦντες ὅπως σπεύσωσιν ἵνα ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἀνυπερθέτως.

Ἐπευθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

39. Αἰτ.

40. Ματθ. κς' 21—22.

41. Αἰτ. 22—23.

42. Αἰτ. 23.

43. Αἰτ. 25.

44. Αἰτὸν.

45. Ἰωάν. ιγ' 22—26.

46. Αἰτὸν.

47. Ματθ. κστ' 23—25.

48. Ἰωάν. ιγ' 3—6.

1948

Τ.Π. 726790